Ч. 27. Второк 5 (18) лютого 1902. Рік XII.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция і Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

## Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Передплата** у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(Кроваві розрухи в Триєсті — Рада державна.)*

Непорозуміня між роботодавцями а робітниками в заведенях для будови кораблів в Триєсті довели спершу до страйку робітників, а відтак до сумних подій. Страйк поширив ся на всіх взагалі робітників в Триєсті, також і на друкарских складачів, так, що від кількох днів не виходять в Триєсті ніякі часописи, а редакциї оповіщують наспіваючі депеші і вісти, наліплюючи відбитки їх на вікнах своїх льокалів і на мурах камениць. В пятницю рано здавало ся, що настане згода між роботодавцями і робітниками; тимчасом в часї дня відносини так заострили ся, що пополудни прийшло до нещастя. Про ті події доносять триєстиньскі депеші: Вчера, т. є. в четвер, перестала всяка праця, не лише у всїх промислових заведенях і фабриках, але в цілім місті. Всї склепи позамикані; деякі властителї склепів не хотіли їх замикати, але примусили їх до того товпи демонстрантів. Тисячі людий переходили улицями. Комуникация трамваєва стала неможливою, бо застановлено працю і в електричних заведенях. Супротив грізної постави товпи, котрі обкидали полицію камінєм і грозили знищенєм многих будинків, обсаджено порт і ціле місто войском. В пятницю рано відбули ся великі збори, в котрих взяло участь до 30.000 людий і ті збори скінчили ся спокійно, без нарушеня публичного спокою. По полудни, коло 3 години відбули ся другі збори при участи около 4000 осіб, під проводом робітника Уцекара. Предсідатель і провідник социялістів Пістоні, промавляли до товпи успокоюючи. Однако їх промов не можна було чути з причини великого крику і сьпівів. По зборах тисячні товпи пустили ся в походї на Piazza Grande (велику площу), однако звідтам виперто їх на площу біржи. Мимо того часть демонстрантів всиіла бічними уличками дістати ся на Piazza Grande і задержала ся позаду уставленої там компанії піхоти. Товпа обкинула войско камінєм і кусниками зеліза. Коли один поручник ударений сильно каменем в груди і голову, упав на землю, велів підофіцир вистрілити, в наслідок чого погибло 5 осіб на місци, а кільканайцять потерпіло рани. Роз'ярені товпи зібрали ся відтак в иншій части міста і ударили на войско, причім з рядів демонстрантів мали роздати ся вистріли з револьверів. Тоді войско вистрілило другий раз і тут погибло 2 особи, а кільканайцять було ранених, з поміж котрих дві померли в ночи на суботу. По тих жертвах демонстранти розбігли ся. В місті проголошено в суботу стан облоги. — Як вчерашні телеграми донесли, між робітниками а роботодавцями прийшло до згоди.

Суботнішне засїданє палати послів відбуло ся під враженєм триєстиньских подій. Іменно з початку засїданя поставлено два наглі внесеня, а то посла Базевіого і п. Перперсторфера. Пос. Базеві, оправдуючи наглість свого внесеня доказував, що в Триєсті цілком не наступив спокій, що ситуация там навіть дуже поважна. — Друге внесенє мотивував пос. Пернерсторфер. Промавляв ще пос. Еленбоґен і обговоривши справу забурень і кровавих подій в Триєсті поставив три внесеня: 1) аби власти зарядили строге слїдство, 2) аби потягнули виновних до відвічальности і 3) аби як найскорше предложили палаті вислід. На закиди тих трех послів відповів зараз президент міністрів др. Кербер, заявляючи, що власти поступали в Триєсті цілком законно і що пробовали всїх можливих средств, аби лиш завести в місті спокій. — Пос. Мацорано поставив додаткове внесенє, аби правительство занимило ся сиротами і вдовами по жертвах триєстиньских розрухів. Всї поставлені внесеня приймила палата одноголосно. Слїдуюче засїданє відбуде ся ві второк.

## Новинки.

*Львів дня 17-го лютого 1902.*

— **Аванс в учительских семинариях.** Урядова Wiener Ztg. оголошує, що Є. В. Цїсар надав директорам семинарий Емилеви Михаловскому в Тернополи і ціс. радникови Титови Слоневскому в Заліщиках VI-ту ранґу. Wiener Abendpost доносить, що взагалї 4-ох директорів учительских семинарий (в цїлій Австриї) перенесено до VI-ої ранґи, 11 професорів до VII-ої, а 33 до VIII-ої. Зачислено також в заслугуючих на увзглядненє

## ПРИКРІ ЛЮДИ.

*(З росийского — Антона Чехова.)*

(Конець).

Дома застав тишину. Сестра Варвара лежала за параваном, і стогнала тихо з болю голови. Мати, з видом виновниції, сиділа коло неї на куфрі і латала штани Архипки. Євґраф Іванович ходив попід вікна і хмарив ся на погоду. По єго ході, по кашлю, а навіть по карку, видко було, що почував ся до вини.

— Роздумав ся нині їхати? — спитав.

Студентови жаль єго зробило ся, але зараз поборов то чувство, і сказав:

— Послухайте.... Я мушу поговорити з вами поважно.... Так, поважно.... Я все вас шанував і.... і ніколи не осьмілив ся говорити з вами в той спосіб, але ваше поведенє.... послїдний поступок....

Отець дивив ся у вікно і мовчав. Студент, немов би добираючи слів, потер собі голову, і говорив дальше в сильнім роздразненю:

— Нема обіду, ні чаю, щоби ви не починали сварнї. Ваш хліб стає всїм в горлї.... Нема нічого прикрійшого, нічого більше понижуючого, як хто випоминає кусник хліба.... Ви, хоч отець, але ніхто, ні Бог, ні природа, не дають вам права так тяжко обиджувати, понижувати, показувати супротив слабших свою нещастну вдачу. Ви замучили матір, сестра лежить без памяти, а я....

— Не твоя річ мене учити. — відповів отець.

— Ні, моя річ! Надімною можете збиткувати ся, кілько вам схоче ся, але матір лишіть в спокою! Я не позволю вам мучити матери! — говорив дальше студент, з заіскреними очима. — Ви розібрали собі, бо ніхто ще не відважив ся, виступити против вас. Перед вами дрожали, тратили бесїду, але тепер скінчило ся! Простий, грубий, зле вихований чоловік! Ви прості.... розумієте? Ви простий, прикрий, лютий чоловік! І хлопи не можуть вас стерпіти!

Студент стратив вже звязь бесїди, і не говорив, лише кидав поодинокі слова. Євґраф Іванович слухав і мовчав, мов заголомшений; але нараз шия єму почервоніла, червоність розлила ся по цїлім лици, і він крикнув:

— Мовчати!

— Прекрасно! — не здержав ся син. — Не любите слухати правди? Дуже добре! Знаменито! Зачинайте кричати! Дуже добре!

— Мовчати, кажу тобі! — рикнув Євґраф Іванович.

В дверях показала ся Теодозия Семенівна, з видом зачудованя на лици, блїда; хотїла щось сказати, але не могла, і лиш пальцями перебирала.

— Ти винна! — вереснув Шіраєв. — Ти єго так виховала!

— Я не хочу жити довше в тім домі! — крикнув студент з плачем, і споглядаючи зі злостию на матір. — Не хочу жити з вами!

Дочка Варвара заплакала голосно за параваном. Шіраєв махнув рукою і вибіг з дому.

Студент пішов до себе і кинув ся на ліжко. До самої півночи лежав непорушно і не отвираючи очий. Не відчував ні злости, ні встиду, лише якийсь неясний, моральний біль. Не винувати вітця, не жалував матери, не мучив ся докорами; чув, що тепер всї в домі відчувають такий самий біль, а хто винен, хто більше терпить, хто менше, один Бог знає....

О півночи збудив паробка і велів єму приготовити на пяту годину рано коня, щоби поїхати на стацию; розібрав ся, накрив ся, але заснути не міг. Чув до самого рана, як отець ходив тихо від вікна до вікна і зітхав. Ніхто не спав; всї від часу до часу говорили шепотом. Два рази приходила до него за параван мати. Все з тим самим здивованим і стуманілим лицем, довго єго хрестила і трясла ся судорожно....

О пятій годинї рано студент попрощав ся ніжно зі всіми, а навіть плакав. Переходячи попри комнату вітця, заглянув у двері. Євґраф Іванович одітий — не клав ся ще — стояв при вікнї і бубнив по шибах.

— Будьте здорові, іду — сказав син.

— Будь здоров.... Гроші на округлім столику — відповів отець, не вітвертаючи ся. Коли єго паробок віз на стацию, падав студений, доймаючий дощ. Соняшники ще низше похнилили свої голови а трава видавала ся темнійшою.

випадках професорам учит. семинарий літа суплентури до пятилітних додатків, а веде ся тих ще дальша акция, щоби тим професорам і професоркам семинарий, котрі перед тим були народними учителями чи учительками, ті літа почислити до пятилітних додатків.

— **25-літний ювилей папства сьв. о. Льва XIII.** припадає на день 20-го лютого с. р., т. є. на слідуючий четвер. Вибір папи Льва XIII. відбув ся в лютім 1878 р. То третий случай в істориї папства, що папа сидить чверть столітя на апостольскім престолї; тільки папи Пій VI. і IX. дожили срібного ювилея папства, а третим єсть теперішний папа. За той час, як папа сидить на престолї, обходив доси два ювилеї, котрі були голоснїйші в католицких і взагалї в християньскім сьвітї, а то був 60-літний ювилей єго сьвященьства і 50-літний ювилей епископства, а коли би дожив 1903 року, то буде обходити 50-літний ювилей кардинальства. На сегорічний ювилей приготовляють для папи в дарі золоту тияру. В Ватиканї єсть вже одна щирозолота тияра, подарована папі Пієви VII. цїсарем Наполеоном І. Она важить 8.700 ґрамів і тому папа не уживає єї нїколи, бо за тяжка, щоби можна було носити єї на голові. Митрополит Шептицкий оголосив з нагоди сего ювилею пастирский лист до духовеньства й вірних і порозумів ся з краєвою радою шкільною, щоби дня 20 лютого відбуло ся богослуженє для шкільної молодїжи, а тимсамим не відбувала ся наука в школах.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю дня 10-го лютого: затвердити вибір Стан. Добровольского, управителя з Сенковець на представителя учительского званя до окружної шк. ради в Горлицях, а Едв. Малецкого, учителя з Хоржелевої на представителя до окр. щк. ради в Мельци; затвердити іменованє Стан. Ясїньского на делеґата повітової ради до окр. шк. ради в Коломиї; назначити Йосифа Мушиньского, учителя видїлової школи в Снятинї на другого представителя учительского званя до окр. шкільної ради в Снятинї; — затвердити Августа Ясїньского, дїйстного учителя ґімназиї в Н. Санчи, в учительскім званю і надати єму титул професора; Мих. Ґонета, дїйстного учителя реальної школи, в учит. званю і надати титул професора; — іменувати о. Як. Валькоша катихитом в ґімназиї в Вадовицях, Ореста Авдиковича і Івана Козловского, заступниками учителїв в І. ґімназиї в Перемишли, Йос. Руффера заст. учителя в IV. ґімназиї у Львові, а Ів. Суханка заст. учителя в ряшівскій ґімназиї.

— **З товариства ім. Котляревского** у Львові. Засїданє видїлу відбуде ся вї второк дня 18-го с. м. о 7½ годинї вечером в льокали тов. „Руска Бесїда“.

Видїл звертає ся з просьбою до всїх Впов. Добродїїв, що їм вислано пушки на збиранє добровільних датків на будову театру, аби зволили розпечатати пушки і вийняті лепти прислали на адресу товариства ім. Котляревского (Львів, Ринок ч. 10, II. пов.), а пушки запечатали власною печаткою.

— **Обкража церкви.** В Дзвинячу горішнім, повіта турчаньского, вліз в ночи на 30-го сїчня невислїджений доси злодїй вікном до церкви, розбив там пушку і забрав з неї 56 К. Жандармерия слїдить за злочинцем.

— **Не благий, а хиба дикий.** Володимир Благий, слуга, посварив ся вчера зі своєю любкою, Катериною Лопусевичівною і так сильно копнув єї, що она зімлївши впала як нежива на землю. Зьвірского Благого арештувала полїция, а Лопусевичівну, котра знаходить ся у вагітнім станї, відставлено до шпиталю.

— **Скарби канальника.** У Відни єсть окремий рід людий, котрі жиють з того, що шукають по каналах всїлякі предмети, які там хтось вкинув, або котрі там случайно впали, а котрі все ще можуть до чогось придати ся, отже мають якусь вартість, як н. пр. кусні металїв, капслї з фляшок, поломані ложки металеві, кости і т. п. Такий канальник, досьвіта, коли ще люди сплять, засьвітить ліхтарню, бере довгу жердку і десь далеко на передмістю на якійсь тихій самотній улици лїзе в канал і там зігнений в двоє шукає цїлий день своєї добичі. Такого канальника називають у Відни „Штротґенґер“. Отже одного із таких „штротґенґерів“ арештувала оногди полїция, бо показало ся, що він назбирав в каналах скарбів вартости богато тисячів корон і затаїв знайдені річи, а затаєнє знайденого уважає закон за обманьство і назначує за то кару. До полїциї донїс хтось, що канальник Йосиф Штромаєр, хоч нїчим не займає ся жиє дуже по панськи і сипле грішми та сьвітить від золота: на пальцях носить золоті перстенї має золотий годинник і т. п., словом, що Штромаєр жиє понад свій стан. А Штромаєр не робив нїчого лиш раненько о 6 год. взявши кілька порожних міхів лїз в канал, ходив ними в ріжні сторони попід цїле місто, а відтак вечером назбиравши повні міхи вилазив знову в тім самім місци з каналу, де на него ждала вже жінка з візком. В той спосіб доробив ся він з часом маєтку. Оногди як раз в тій хвили, коли він вилазив з каналу, арештувала єго полїция і зробила опісля ревізию у него дома. При ревізиї знайдено у него 30 золотих перстенїв зі всїлякими дорогими каменями, три пари золотих ковток з брилянтами, два срібні годинники один з ланцушком, другий без ланцушка, срібні ложочки, золотий годинник з ланцушком, більше як 4000 К самими золотими і срібними монетами, завязані гарненько в чистий полотняний мішочок з карткою приліпленою на нім, на котрій було виписано кілько яких гроший в тім мішочку. Наконець знайдено ще 2400 К паперами. Всї ті дорогоцїнности і ті гроші походять лиш з того, що Штромаєр знайшов в каналї. Коли зважити, що він вже від многих лїт жив собі вигідно лиш із продажи того, що знайшов в каналах, можна собі погадати, кілько то найдених річий він попродав, а з другої сторони як богато людий губить не лиш гроші, але й всїлякі дорогі річи, а відтак не один з таких каже, що єму хтось украв.

— **Закопані скарби.** Щось зовсім так, як в повісти Стівенсона: „Остров з закопаними скарбами“. Вже другий раз вибирає ся з Анґлїї громадка людий шукати за скарбами, котрі мають бути закопані на якімсь острові в полудневих сторонах Атлянтийского океана. Скарби ті, котрі оцїняють на 24 мілїонів корон, мають спочивати в глубинї землї вже яких 80 лїт. Мають то бути всїлякі золоті і срібні посудини, дорогі камені і золоті гроші, котрі на тім острові закопали розбишаки, ограбивши в Перу церкви і монастирі. Ще в 1889 році їздив на той остров якийсь Найт, котрий звідкись роздобув був карту того острова, на котрій було зазначено, де ті скарби суть закопані. Він взяв був з собою кількох молодих людий, і они копали там, але не могли нїчого докопати ся. Тепер утворила ся спілка для шуканя тих скарбів. Кождий із спільників має дати свій пай по 150 до 200 фунтів штерлїнґів (3600 до 4800 К). За то дістане кождий цїле удержанє, а коли знайдуть скарби, то ще й відповідну пайку з них. Коли же не знайдуть, то кождий буде мусів вдоволити ся тим, що їздив по моря і що через якийсь час мав надію стати легким способом великим богачем.

— **Землетрясенє на Кавказї.** З Тифлїсу доносять, що дня 13 с. м. в Єлисаветполи і Шемаха та Астара було сильне землетрясенє. В Єлисаветполи трясла ся земля о 12 год. 55 мінут через кілька секунд і попукали стїни на кількох домах. В пять мінут по тім настало друге землетрясенє і тревало близько пів секунди. Землетрясенє ішло від півночи на полуднє. Страшнїйше було землетрясенє в Ше-

# ТОПІЛЬНИК.

*(З францускsepar — Ґистона Деріса.)*

Рожер був молодим чоловіком. Нудив ся. Був досить богатий, аби зажити всїх приємностий житя. Надмір ужитя убивав єго. Мав досить образованя, аби відчути духа всїх систем філософії. Смуток пригнїтав єму душу, бо не міг розвязати загадки житя, не знав „длячого“ і „як“ ходив по тій малій планетї, завішеній в всесьвітнім просторі.

Викоштував вже всї розкоші і поцїлуї женщин, а запах найкрасших уст не лишав єму иних споминів, як проминаючі пахощі цьвітів.

Плакав над красотами, котрі сьміяли ся вогкими устами і сухими очима. Сьміяв ся з шалених, що плакали спаленими губами, замраченими очами, укритими поза блїдою заслоною судорожно затиснених пальцїв. То єго вже не займало. Так як пестощі і любовні пригоди, не побуджувала єго цїкавости і гра. Навіть штука не порушала єго, бо уявив собі, що наклонює ся до якоїсь неможливої совершенности. Що-до мужчин, то просто казав, що они нї добрі нї злі, лише занятї виключно борбою о щоденне житє.

Зі знеохоченєм, як кулею при нозї, не займаючись нїякою поважною працею, з душею затроєною нудьгою, Рожер виробив собі гадку, що житє єсть дурним, нудним случаєм.

Вскорі почав думати, як можна би ся від того житя увільнити. Вагував ся над вибором способу, якого можна би ужити до тої цїли і може нїколи не рішивсь би оконечно, коли одного пополудня, як ішов через міст Згоди, єго капелюх, пірваний сильним подувом вітру, перекинений через поруче моста, упав до води.

Були то перші осїнні бурі. По кількох тижднях хорошої погоди, коли спізнене лїто, тут і там, серед рудавих лицких галузок каштанів, розвивало другий раз пучки — пастали нагле осїнні заверухи. Цїле місто було немов сповите прозрачною сїтию густого дощу. Хідник вкрило густе жовтаве болото. Словом був то один з тих днїв сїрих, сумних, коли овид здаєть ся щезає, а небо знижує ся і опадає так, що мимохіть зазнаємо чувства душеня.

Рожер гадав, що нїякі рами не оправдували би лїпше єго обридженя до житя і охоти дістати ся там „десь“ на другу сторону.

Справдї сьмішним вже чув ся з тим вічним роздумованєм о освобожденю!... Чиж нїколи не буде мати сили волї?... А ріка котила свої филї зеленаві, густі, покриті жовтою піною. Мороз по нїм перейшов?... Брр!... же то мусїло бути зимне і брудне! Саме в тій хвили вітер вхопив єго капелюх і повертївши єго у воздусї, кинув до води....

Злорадні погляди прохожих глумили ся над єго заклопотанєм! Якийсь челядник в синій блюзї голосно зажартував.... Видко кепкували з него....

В тій хвили почув себе таким нещасливим, так глубоко обидженим злобною веселостию прохожих, що нагле рішив ся. Нї! Справдї, той сьвіт був такий глупий, такий простий, так не умів відчути єго найбільшого болю.... Приступив до поруча.... І нагле прийшла єму до голови инша гадка: коли тепер кине ся до води, чиж ті люди не увірять, що кине ся в погони за своїм капелюхом?

Дїйстно лучала ся цїлком незвичайна нагода....

Тяжко дихаючи, перескочив поруче і....

Довго здавалось єму, що летить в пропасти ледові і тихі... Студений воздух наповняв єму уста і насильно втискав ся до середини та дусив за горло.... Чи не були то якісь чортівскі руки, що давили єго, дусили, розривали.... Хотів кричати, зелїзні обійми стискали єго сильнїйше!

Почав напруго порушати ногами і руками, бороначи ся судорожно перед тим грізним ворогом....

Між тим як подав, хвилї тягнули ся в безконечність... ставали годинами... Вкінци... зачер воздуха і житя з невисказаною розкошию. Правила плаваня набуті в школї, відродили ся в нїм мов чудом.

Впрочім не мав навіть охоти умирати. Муки попереджаючі „освобожденє“ страшили єго, той страх заволодїв всїми єго нервами і душею. Мав вже лише одну гадку; уникнути муки, уникнути тих заливаючих єго филь. З блискавичною скоростию пересунулись єму в гадцї події цїлого житя.... Бачив здалека щастє, личко хорошої судженої, щирість приятелїв...

Той самоубийчий намір був просто божевільностию!... Як: він, чей був богатий, міг собі позволити на найдорожші циґара, найкрасші женщини, найлїпші вина і житє предста-

маха, повітовім місті в закавказкім краю. Майже ціле місто завалило ся, бо стоїть ледви може який десяток цілих домів. Завалила ся церков, мошеї, касарні, і каса державна, а будинок де містив ся уряд повітовий і арешти лиш сильно ушкоджені, 25.000 людий осталось без даху і хліба. Зпід розвалин видобуто на другий день 200 трупів, а здаєсь, що буде там ще яких кілька сот. Трудно було їх добувати, бо в суботу знов далось чути землетрясене. Здаєсь, що найбільше погибло женщин, бо підчас землетрясеня було богато женщин в лазни, котра також завалила ся. Як сильне мусїло бути землетрясене, можна зміркувати з того, що на стациї для розслідів землетрясень в Люблянї прилад сейсмоґрафічний показав був вже о 10 годинї 45 якесь далеке землетрясене. Ся ріжниця в часї пояснюєсь тим, що коли в Шумасї і Єлисаветградї було вже полудне, в Люблянї, що лежить дальше на захід, було ще далеко до полудня.

— **Матїр з донькою померли в однїй годинї.** Така сумна а рідка подія стала ся сими днями в Берлинї. Там жила старенька 71-лїтна вдовиця Каролина Цімерман у своєї 40-лїтної доньки Берти відданої за шинкаря Муса. Вісім днів тому назад занедужала Берта на інфлюенцу і померла оногди о 1 год. по полудни. Як-раз о тій самій годинї майже в тій самій хвили померла і єї матір внаслідок старечого безсиля.

— **Дотепний мінїстер.** Сими днями відбувала ся в Парижи рада мінїстрів. По радї прибігло нараз двох ґазетників до одного з мінїстрів і стали єго випитувати, чи не ухвалено на радї, що президент републики має поїхати до Росиї. Мінїстер зразу аж налякав ся, коли ґазетники до него приступили, але відтак усьміхнув ся і удаючи велику тайну спитав обох: Але чи Ви, панове, умієте задержати тайну? А вжеж, що уміємо — відповіли оба А мінїстер їм на то: Та й я умію! — уклонив ся їм, сів до свого воза і поїхав.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Будапешт** 17 лютого. Нинї вечером виїде Цїсар до Відня.

**Відень** 17 лютого. Прибув тут намістник Галичини ґр. Лев Пінїньский.

**Відень** 17 лютого. З причини, що в Триєстї повторили ся в суботу по полудни забуреня, заведено там стан облоги і доразові суди. В суботу войско знов ужило оружия. Три особи погибли, 1 єсть тяжко, а три легко ранені.

**Триєст** 17 лютого. В суботу около 8-ої години вечером стрілив незвістний виновник на аґента полїциї два рази з револьвера. В дорозї до шпиталя ранений помер. Виновник утїк. З Люблянї прибуло сюди 8 компаний піхоти.

**Триєст** 17 лютого. Проголошене доразових судів зробило в містї вражіне і на улицях настав спокій. Нинї робітники погодивши ся з роботодавцями вертають всї до працї.

**Претория** 17 лютого. Кічепер доносить: Віддїл анґлїйских стрільцїв стрітив ся коло Клїпсрівер з Бурами. Анґлїйцї, по завзятій борбі, були розбиті; погибло їх 12, ранених було 48, прочі піддали ся.

## Надіслане.

— **Поручаємо усїм руским родинам**, що мають письменні дїти, запренумерувати для них гарну ілюстровану для науки і забави часопись „**Дзвінок**", що виходить два рази на місяць, а коштує тільки 6 корон на рік, Адрес Редакциї: ул. Зелена ч. 15. — Є се одинока наша часопись для дїтий, яку видає Руске педагогічне товариство, а редаґує єї професор др. В. Пачовский.

— **Дирекция „Днїстра"** подає до відомости всїх членів товариства і интересованих сторін, що від 1-го н. ст. лютого 1902 р. буде товариство взаїмних обезпечень „Днїстер" і товариство взаїмного кредиту „Днїстер" урядовати **два рази** денно, то є перед полуднем і по полудни, — місто дотеперішного одноразового урядованя. — Сторони можуть полагоджувати свої дїла в тих товариствах в годинах: **від 9 рано до 12½ в полудне і від 3 до 5 по полудни в будні дни, а від 10 до 12 в полудне в недїлї і сьвята.** В иньших годинах канцеляриї і каси для сторін замкнені.

вляло ся для него мукою?... Нудив ся!... Або то нема тисячних способів розривки? Працював би, займивсь би яким спортом... збирав би що небудь.

Так мала ріжниця положеня може цїлковито змінити погляди чоловіка.

І боров ся з напруженем...

....Плюск!... о кілька метрів від него упала якась маса, поринаючи в туманї піни... Вода порушила ся... почали творити ся круги... над водою показала ся голова.

Пізнав челядника, котрий жартував з єго капелюха. Зрозумів... той чоловік ніс єму ратунок...

Рамена одіті в синї рукави, порушали ся з силою. Велике напружене корчило єму лице, зморщені брови майже сходили ся, зморщини перерізували чоло, викривлені лиця підносили ся аж до прижмурених очий.

Молодий чоловік доплив аж до Рожера, вхопив єго сильно за рамя і крикнув:

— Не рушай ся, дай себе нести!...

Голос звучав як придавлений хоркіт. Глубокі зморщини на лици вказували на чим раз більше напружене. Перепливали саме під луком моста; струя цїлою силою гнала попри камінні стовпи, филї з нечуваною силою били о них і немов зойчали і скреготали. Борба була завзята, страшна... Нагле очи челядника зайшли мракою, відтак вийшли на верх, а страх і розпука проявили ся на лици. Судорожно стискав рамя Рожера як клїщами!

Чи то корч єго вхопив, чи кров ударила до голови, чи перечислив ся з силами, досить що положене змінило ся; спаситель благав ратунку. Ведений чувством самооборони, судорожно учепив ся Рожера, а в єго очах відбила ся цїла пропасть страшної, безконечної тревоги, як бурливе небо. Муки, розпука, страх проявляли ся по черзї!

Був то страшний поєдинок двох людий.

Рожерови цїлком не приходило на гадку, що повинен прийти з помочию тому, хто для єго ратунку виставляв житє на небезпечність... Бачив лиш одно: хлопець вже не плив і може єму бути перепоною, аби виратувати ся. Кидаючи ся до води в самоубийчім намірі, Рожер був тепер готовий вести найзавзятїйшу борбу з кождим, хто грозив би єго житю.

Чого мішав ся в не своє дїло той хлопець? Хто єму велїв скакати до води? А коли би справдї Рожер хотїв умирати! Впрочім як хто хоче ратувати другого то не тягне єго в пропасть... Кождий для себе... Справедлива оборона!...

— Пускай!... пускай! — рикнув Рожер — і пястуком вільної руки з скаженою лютостию ударив між очи нещасливого. Тамтой поринув, кидаючи послїдний погляд повний такої ненависти і погорди і Рожер аж затряс ся.... Погадав собі, що міст закрив то що лучило ся перед зібраною товпою і плив з силою дальше... На березї видалось єму, що то всьо було лиш привидом. Лише-що пережиті хвилї губили ся в якімсь помішанім снї. І був такий щасливий, чуючи що жиє, здоровий, сильний, що зітхнув з чувством свободи...

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-європ. год.

### Зі Львова

| посп. | особ | |
|---|---|---|
| відходить | | |
| | | **День** |
| | 6·25 | До Станиславова, Нідвисокого. Потутор |
| | 6·35 | „ Лавочного, Мункача, Борислава |
| | 6·30 | „ Підволочиск. Одеси, Ковови |
| | 6·30 | „ Підволочиск в Підзамча |
| 8·30 | | „ Кракова, Любачева, Орлова, Відня |
| | 8·40 | „ „ Відня, Хирова, Стружа |
| | 9·00 | „ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9. |
| | 9·15 | „ Янова |
| | 9·25 | „ Підволочиск в гол. двірця |
| | 10·25 | „ Іцкан, Сопова, Бергомету |
| | 10·20 | „ Белзця, Рави, Любачева |
| | 11·25 | „ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята |
| 1·55 | | „ Підволочиск в гол. двірця |
| 2·08 | | „ „ „ Підзамча |
| | 2·15 | „ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята |
| 2·40 | | „ Іцкан, Гусятина, Керешмезе |
| 2·55 | | „ Кракова, Відня, Хабівки |
| | 3·05 | „ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до [illegible] |
| | 3·15 | „ Янова від 1/5 до 15/9. |
| | 3·20 | „ Зимноводи від 18/5 до [illegible] |
| | 3·26 | „ Брухович „ „ „ „ |
| | 3·30 | „ Ярослава |
| | | **Ніч** |
| 12·45 | | До Кракова, Відня, Берлина |
| 2·51 | | „ Іцкан, Констанциї, Букарешту |
| | 7·52 | „ Брухович від 7/5 до 10/9. |
| | 6·10 | „ Іцкан. Радовець, Кімполюнґа |
| | 6·20 | „ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9. |
| | 6·30 | „ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни |
| | 6·35 | „ Лавочного Мункача Хирова |
| | 7.25 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 7·10 | „ Тернополя в гол. двірця |
| | 7·33 | „ „ „ Підзамча |
| | 9·30 | „ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята |
| | 10·30 | „ Іцкан, Гусятина, Радовець |
| | 11·— | „ Кракова, Відня, Івонича |
| | 11·10 | „ Підволочиск, Бродів в гол. двірця |
| | 11·23 | „ „ Грималова в Підзамча |

### До Львова

| посп. | особ | |
|---|---|---|
| приходить | | |
| | | **День** |
| | 4·40 | Зі Стрия, Самбора, Борислава |
| | 6·10 | „ Кракова |
| | 6·20 | „ Черновець, Іцкан, Станиславова |
| | 6·46 | „ Брухович від 7/5 до 10/9. |
| | 7·10 | „ Зимноводи „ „ „ „ |
| | 7·45 | „ Янова (головний дворець) |
| | 8·10 | „ Лавочного „ „ |
| | 8·00 | „ Тернополя на Підзамче |
| | 7·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 8·15 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 8·50 | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 11·45 | „ Ярослава, Любачева |
| | 11·55 | „ Іцкан, Черновець, Станиславова |
| | 12·55 | „ Янова на гол. дворець |
| 1·35 | | „ Кракова, Відня |
| | 1·10 | „ Сколього, Хирова, а в Лавочного від 1/7 до 15/9. |
| 1·45 | | „ Іцкан, Станиславова |
| 2·20 | | „ Підволочиск на Підзамче |
| 2·35 | | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·10 | „ „ „ Підзамче |
| | 5·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·00 | „ Сокаля |
| | 5·50 | „ Кракова |
| 5 55 | | „ Чернівцїв |
| | 3·14 | „ Брухович |
| | | **Ніч** |
| | 12·05 | З Сколього, Калуша, Борислава |
| 12·20 | | „ Черновець, Букарешту |
| 2·31 | | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 3·12 | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 3·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·20 | „ Іцкан, Підвисокого, Ковови |
| | 9.11 | „ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята |
| | 7·36 | „ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9. |
| | 8·50 | „ Брухович від 1/7 до 15/9 що день |
| 8·40 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 9·15 | „ Янова від 1/6 до 15/9. |
| | 9·15 | „ Кракова, Відня, Пешту, Сянока |
| | 9·20 | „ Іцкан, Ковови, Підвисокого |
| | 10·25 | „ Підволочиск, Бродів, Копичинець |
| | 10·38 | „ „ на гол. дворець |
| | 10·50 | „ Лавочного. Хирова, Пешту |

**ЗАМІТКА.** Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

# І Н С Е Р А Т И.



З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).